

Елена Павлова
Теранският начин

Адмирал Хамърсмит най-сетне благоволи да вдигне глава и да измери с поглед своя подчинен. Капитан Дейвис стоеше пред бюрото му в безупречна стойка „мирно“ – и с изражение на непокорно неподчинение върху гладко избръснатото си лице. На колана му бе окачен странен на вид меч.

– Знаете защо Ви викам, Дейвис! – изръмжа Хамърсмит.

– Знам, сър!

– Предполагам, че знаете и какво наказание се полага за неизпълнение на заповед?

– Да, сър!

– И въпреки това получавам ТОВА! – адмиралът хвана с два пръста компютърната разпечатка, която лежеше на бюрото му и с гнусливо изражение я размахва във въздуха. – Да смятам ли, че има печатна грешка?

– Не, сър! – Дейвис бегло погледна текста. – Това е вярно декодирано, сър!

Хамърсмит въздъхна тежко.

– Готов съм да понеса присъдата, сър! – допълни капитанът. – Съзнавам добре какво правя и...

– Млък! Сериозно ли ми говориш, че заради някакъв камикадзе ще приемеш да бъдеш разстрелян?

– Да, сър! Въпрос на чест, сър!

– Въпрос на чест ли? – Хамърсмит се разсмя гръмогласно. – В моята флота си от колко, седем години?

– Да, сър! Седем години, четири месеца и дванадесет дни, сър!

– Ако беше някой новопроизведен сополанко, Дейвис, досега да съм те ликвидирал три пъти, ясно ли е?

– Да, сър! – изражението на капитана не се промени ни на йота.

– Само защото, – подчерта адмиралът, – през всичкото това време си се представял безукорно, никога не си нарушавал устава, винаги си провеждал изключително успешни акции и досега не си правил глупости, ще изслушам мотивите ти за това неподчинение!

– То е... – Дейвис се запъна. – Ами, дълга история е, сър!

– Разполагам с достатъчно време! – Хамърсмит изсумтя. – Хайде, давай!

Дейвис притвори очи, припомняйки си последователността от събития, довела го до щаба на адмирала: акцията край Мира Серени, разгромът на кроу, нападението на камикадзетата, случайното залавяне на единия от изстребителите им, разпитите на пилота-военнопленник, заповедта пленникът да бъде ликвидирани, неговият отговор че отказва да й

се подчини... Накрая каза:

– Всичко това започна, когато бях на десет години, сър! Войната все още не бе обявена, макар по границата да имаше напрежение... Баща ми беше търговски агент на „Силмарил Индъстрис“ на Хавеланж, но заедно с майка ми попадна в нелепа авиокатастрофа и аз останах сирак. При друга ситуация вероятно щях да бъда екстрадиран от планетата и върнат на Земната федерация, но редовните полети вече бяха анулирани, попаднах в държавен приют на кроу и като всички останали деца на попечение на Съюза бях мобилизиран и изпратен във Военна школа за...

– Хавеланж, а? – Хамърсмит се намести по-удобно в креслото си. – Това май наистина ще бъде дълга история, Дейвис! Я седни!

Капитанът с благодарност прие предложението.

– Военна школа за пилоти-камикадзе! – довърши прекъснатата му мисъл адмиралът. – И после?

Кейл Барх беше син на станджа Смоу Барх, бе възпитан в най-добрите традиции на сая-кроу, знаеше какво да очаква от бъдещето си и се стремеше към това с цялото си сърце. Тригодишен бе стоял на масата в гостната и бе рецитирал сая наизуст пред многобройните гости на баща си. Четиригодишен за пръв път бе взел в ръка неимоверно дългия, излъскан от неизброими години употреба меч, принадлежащ на баща му и предавал се в рода от повече поколения, отколкото кроу можеха да изброят. Петгодишен бе постъпил в Офицерското училище и бе винаги на върха в своя курс. Предсказана му бе блестяща военна кариера, станджа Смоу се гордеше с него, в дните за свиждания винаги му повтаряше, че ще му купи звание веднага щом завърши обучението му и се кълнеше, че макар и Кейл да бе единствен наследник на рода, чрез него Барх ще достигнат нов разцвет и нова слава... На десетия си рожден ден Кейл за пръв път излезе в симулация на боен полет (като втори помощник-капитан), благодарение на некадърните действия на капитана си набързо остана единственият действаш офицер на борда на кораба, пое действието в свои ръце и се представи по начин, който накара баща му да му подари меч веднага след приключването на полета, а комодор Вурс, началник на Училището, да заяви в прочувствена реч, че ако кроу разполагаха с един-двама адмирала от ранга на Кейл Барх, щяха да са спечелили войната с теранските червеи още преди да е започнала.

Всичко се срути като куличка от кибритени клечки две седмици по-

късно.

Смоу Барх, заедно със съпругата и двете си невръстни дъщери загина при атентат, приписан на тераните, естествено... и се оказа, че единственото, в което е влагал пари с печалба, е било обучението на собствения му син. И че през последните една-две години е плащал таксите за Училището чрез заеми и мъчителни лишения, за които Кейл не е имал ни най-малка представа.

– Ако имаше някаква вратичка в закона, – бе казал комодор Вурс в разговор на четири очи с Кейл, – щях да намеря начин да те задържа в Училището... дори да ти плащам таксите, ако се наложи. Но няма начин да го направя, защото от този момент нататък ти ПРИНАДЛЕЖИШ на държавата като дете без собствени средства за издръжка. И като такъв автоматично си мобилизиран заради военното положение, което пък отменя всякаква възможност да бъдеш осиновен... и магическият кръг се затваря. Впрочем, – комодорът сведе поглед, – дори и да завършиш Офицерското училище, ти нямаш средства да си купиш чин и пак би стигнал до там, където ще отидеш след като завършиш Военна школа... тъй че обучението ти тук би било загуба от всякаква гледна точка!

Кейл кимна мълчаливо, осъзнавайки истината в думите му и мъчейки се едновременно с това да преглътне сълзите си. Сая-кроу го заставяше да приема каквото и да му се случи с високо вдигната глава и достойнство, пък и, все пак, във Военната школа, щеше да продължи да се обучава за пилот, а това БЕШЕ нещо.

– Ще мога ли да задържа меча си, сър? – попита колебливо.

– Лично ще се погрижа за това! – Вурс му се усмихна бащински. – Поне толкова мога да направя за теб!

И тъй, седмица по-късно, той се оказа на Туурурст с една снимка на родителите си в сребърна рамка, орфан навигационен алманах и меч, увит в намаслено платно.

Лейтенант Бутра, началник на Военната школа на Туурурст, бе дребен, злобен мъж с лисичо лице и малки, лъскави очички. Прелисти небрежно пачката документи пред него, втренчи се в Кейл и попита недружелюбно:

– Значи ТИ си син на станджа?

– Да, сър!

– И баща ти ти е подарил този меч в памет на важно събитие?

– Да, сър!

– И са те изхвърлили от Офицерското училище?

Кейл се поколеба, преглътна възраженията си около формулировка-та на въпроса и отвърна:

– Да, сър!

– Не можеш да задържиш оръжието! Ще трябва да го предадеш в оръжейната за общо ползване или мога да ти уредя да го продадеш, за да разполагаш със сума извън държавната си издръжка!

– Не, сър!

– След като този въпрос е уре... – Бутра най-сетне осъзна какво е казал Кейл току-що и зяпна. – Не?

– Смятам да го задържа, сър! Той е родова принадлежност на Барх, символ на доста неща, за които си нямате и понятие и комодор Вурс ми обеща, че мога да го взема със себе си!

– Слушай, червей, – Бутра се озъби, – няма да ти позволя да ми противоречиш! Това, че си бил в протекцията на някаква високопоставена измет и си се мотал във висшето общество досега, не означава, че тук важи нечия друга дума освен моята собствена! Мечът ще бъде продаден! Ето ти петдесетачка... и документите за разпределението ти!

Кейл не посегна нито към едното, нито към другото. Вместо това остави полупразната си брезентова торба на пода, извади меча от платнения му калъф, разкопча униформената си куртка (все още с регалиите на Офицерското училище) и церемониално се поклони.

Бутра опулено го зяпаше.

– С Ваше разрешение, сър! – момчето приклегна, извърши два пробни замаха с меча и се поклони още веднъж.

– С разрешение за как...

– В подобни случаи на спор и взаимно унижение, сая-кроу, Кодексът на Честта, Сбор на Мъдростта и Предписанията за Живота, – нарочно произнесе цялото церемониално название на сая и натърти на него, – предписва хакари, сър!

– Ка... Ти...

Кейл вдигна меча, хвана го в средата на острието, тъй като бе твърде малък за да може да го държи за дръжката и да го насочи към гърдите си и леко заби върха му в корема си. Не остана удовлетворен – бе изместил прицела с няколко сантиметра. Кorigира грешката си, мърморейки тихо мантри от сая и се концентрира напълно. Усещаше струйката кръв, която се стичаше по слабините му от неверния прицел, усещаше също надвисналото в кабинета напрежение, чуваше отдалеч Бутра да говори нещо, но вече се бе изключил за света и всичко това не можеше да го

засегне. Коригира отново, този път само с милиметри – с болка осъзнаваше, че е твърде малък все още и е унизително да не успее да прецени точното място от първия, а особено и от втория път, но... Сега вече бе доволен. Изпъна ръце и със сила заби острието в корема си. Част от секундата преди това някой изби меча от ръцете му.

Кейл припадна.

Когато дойде на себе си, първото нещо, което почувства, бе твърдата кокалена дръжка на оръжието, грижливо сложена в дясната му длан. Отвори очи и с усилие фокусира погледа си.

Все още лежеше на пода в кабинета на Бутра.

– Помислих, че си решил да умреш, суа! – каза му нечий топъл глас. – Наистина ми се стори, че си напуснал белия свят!

– За съжаление... – Кейл криво се усмихна.

– Лейтенантът е голям глупак! – гласът бе категоричен. – И сигурно си постъпил правилно... Но ако бях закъснял и с минутка, щеше да си се саморазпорил като риба! Но лейт просто не е свикнал да си има работа с последователи на сая. Какво точно стана?

– Искаше да ми вземе меча... да ми го открадне за петдесетачка! – изплю Кейл и седна.

Бутра, бял като платно, все тъй стоеше зад бюрото си. До него обаче бе застанал грамаден негър със скулесто лице и сплетена на ситни плитки коса. Нашивките му показваха, че е само сержант. Къс церемониален меч бе окачен на колана му.

– Ти, – сержантът зяпна началника си, – си искал да вземеш меч за петдесетачка?!

– Няма право да го задържа! – отсече Бутра. – Правилникът...

– Да върви по дяволите правилника! Първо, да разделиш хлапето и оръжието означава да убиеш малкия, все едно дали ще си направи характери или ще скочи от някой по-висок балкон. Чудно ми е как си станал лейтенант, след като си нямаш понятие от сая!

– Нямам...? – вбесено изръмжа Бутра. Цветът се връщаше на лицето му.

– И второ, – невъзмутимо продължи сержантът, – нанесъл си невероятно унижение на малкия суа... Този меч струва като минимум тридесет и пет хиляди!

– Този боклук?

Сержантът и Кейл се спогледаха безнадеждно.

– Аз съм Такома! – каза негърът накрая. – Ще бъдеш в моята рота... и лично аз поемам отговорността за твоя меч. Разбира се, ще бъдеш

разстрелян, ако нараниш някого с него!

– Но... – продължи да се противи Бутра.

– Сигурен ли си, – Такома се обърна презрително към него, – че ТВОИТЕ шефове ще бъдат щастливи да научат, как един суа за малко не си е направил хакакири заради собствения ти идиотизъм? И че почитта ти към сая-кроу е само на думи, а не чрез дела или познания? Хайде, кадет Барх, да вървим!

Кейл замаяно се надигна. Бе успял да си нанесе широка рана, но изобщо не ѝ обърна внимание – закопча куртката си, уви меча в платното, вдигна торбата си и последва Такома в коридора. Чувстваше, че току-що си е спечелил един смъртен враг – и е получил първата истинска победа в живота си. И сержантът му бе оказал честта да го нарича суа!

Тъжен бе светът, в който внезапно се оказа Кейл. В школата за пилоти на изтребители се обучаваха седемстотин деца на различна възраст и между тях на пръсти се брояха онези, които изпитваха някакво влечение към Космоса въобще. Леките едноместни изтребители, които щяха да управляват когато завършат, разчитаха главно на скоростта и маневреността си, а не на солидното си въоръжение, трябваше да окръжат гигантските терански крайцери като досадни врабчета – слон... и пилотите им рискуваха живота си във всяка схватка – а главното им предназначение бе да се разбият в командния център на противника. Популярното им име бе „камикадзе“. Сая-кроу бе създавала длъжността, която децата се обучаваха да изпълняват и според нейните повели те щяха да летят и умират. Но в школата сая се изучаваше само частично и по варварски начин, който изцяло осакатяваше същността ѝ.

Живееха в малки кутийки с по две твърди легла, хранеха се с хранителна, но еднообразна храна, практически нямаша право на собствени вещи – принадлежаша на Съюза и държавата нямаше никакво намерение да харчи за тях повече от необходимия минимум. Отчаяни бяха – деца с пречупени съзнания, мъртви за света още преди да са се самоосъзнали. Ако нямаше сая, меча и достойнството си, Кейл вероятно щеше да се предаде като тях. Но той притежаваше и трите – и бе син на станджа, колкото и малко да значеше това сега. Така че бе обречен на още по-голяма самота и изолация. В началото останалите се опитаха да му се подиграват и да го тероризират, но мечът и сая бързо му спечелиха достатъчно уважение поне за да бъде оставен на мира.

Три месеца след постъпването му във Военната школа, когато слуховете за приближаващата война станаха по-осезателни, Такома доведе в ротата нов кадет.

– Александър Дейвис! – представи го той пред строя на утринната проверка.

– Теранин... червей... – премина шепот през редиците.

– Млък! – сержантът строго огледа момчетата. – Войник на кроу, това ще бъде той отсега нататък! И не забравяйте, че вашите собствени корени са някъде на Земята! Кадет Дейвис, марш в строя!

Новият не се отличаваеше по нищо от тях самите, с изненада констатира Кейл. Може би чергите на лицето му бяха малко странни, но иначе изглеждаше досущ като обикновен кроу. Барх бе изучавал история достатъчно, за да знае, че кроу, обитателите на Съюза, някога са били земни колонисти и действително произлизат от Земята – преди колкото и поколения да е било това – но въпреки всичко бе притеснен да открие, че теранските червеи толкова си приличат с неговата собствена раса. Тъй че наблюдаваше Дейвис и разсъждаваше по въпроса.

Животът на Алекс Дейвис се бе превърнал в кошмар от първия ден, през който бе прекрочил прага на Подготвителната рота – а вероятно и много преди това, още докато е ходел в обикновено училище някъде на Хавеланж. И ако бе очаквал някакво облекчение при постъпването си във Военната школа, нищо подобно не му се случи. Той беше терански червей и главната цел в живота на останалите кадети бе да го торМОЗЯТ – и да го убият, ако получат такава възможност. Омразата бе насаждана в тях с поколения... не, че това можеше да донесе някакво успокоение на Алекс.

Около седмица Кейл просто наблюдаваше, дистанциран от другарите си както винаги. Но все по-често пръстите му нервно попипваха дръжката на меча и една сутрин на закуска той взе решение, напълно в стила на сая.

Бяха изблъскали Дейвис последен на опашката пред автоготвача, макар според ротния списък кадетът да заемаше съвсем друго място. Както обичайно, той получи остатъците, но мълчаливо взе подноса си и с достойнство се оттегли, търсейки уединено място да се настани.

Препънаха го. Не му се случваше за първи път, но обикновено той успяваше да запази равновесие с грацията на котка. Този път подносът му се наклони и горещата протеинова супа се изля върху главата на онзи, който му бе подложил крак. В столовата имаше трима дежурни ефрейтори – и нито един от тях не се помръдна от мястото си да прекрати

започналото сбиване.

Дейвис се защищаваше добре – бе як, мускулист и владееше карате, както по-късно научи Кейл – но бе по-малък на възраст от повечето в ротата. И нямаше шанс срещу петдесет настръхнали хлапета. Щеше да бъде безславно пребит, тежко ранен, а може би и убит – зависи кога ефрейторите щяха да се намесят.

Случи се обаче нещо друго – Кейл се изправи, измъкна оръжието си, изръмжа:

– За Кроу! – и се хвърли напред.

Помнеше добре обещанието, което бе дал на Такома в деня на постъпването си и си позволи само два-три добре премерени удара с плоското на меча. Това бе достатъчно да потуши страстите и да накара побойниците да се поотдръпнат. Дейвис, свален на колене и с разбит нос, отчаяно се опитваше да се надигне. Кейл застана до него, зае бойна стойка и завъртя леко меча в катата на Предизвикателството.

– Един от нас е! – каза с тих, заплашителен глас. – Войник на кроу! Не е важно какъв е бил преди, важно е какъв е сега...

– Червей! – обади се някой от кадетите.

– Сая не прави разлика между кроу и терани! – сръза го Кейл. – Сая е честта да не удариш падналия, сая е... Какво ли съм седнал да ви обяснявам! – отпусна острието на меча надолу. – Той е под моя защита! И се надявам да знаете какво означава това, защото следващия път, когато налетите върху него в нечестен двубой, ще ви изкормя до един!

Едва сега ефрейторите се намесиха, отбеляза той с горчивина. Дейвис получи три дни карцер за предизвикване на сбиване, три за неправомерно използване на оръжие му дадоха и на него. Заповедта бе на Бутра, но Такома се погрижи да ги настанят в една килия и престоят им в ареста да не е много неприятен, а за раните на Дейвис долу слезе лекарят на ком-състава.

Нямаше какво толкова да правят в сумрака на килията, освен да седнат на единствения широк нар и да чакат. Кейл се зае да почисти и излъска меча (не, че оръжието не бе в идеално състояние) и известно време се чуваше само равномерното „шшш-шшш“ на намасления парцал. Точилото бе останало в стаята му.

Накрая Дейвис пръв наруши мълчанието:

– Чувал съм за сая... но не разбрах значението на думите ти!

Минута или две Кейл продължи да лъска меча. После каза:

– Че си под моя защита ли? Това е Честта на война... Когато жертвата е твърде слаба, – той погледна за момент Алекс и допълни, – или

сая е пренебрегната, или на лице са други подходящи условия – и само ако суа-войнът мисли, че избранникът му е достоен за честта и ще оправдае избора му, той взема под своя защита. И тогава кръвта е негова кръв, враждата – негова вражда... – не бе сигурен, че може и иска да обясни на теранския червей действията си. Сая го бе подтикнала да изпълни ритуала, но сега...

– Хай-сая! – съвсем уместно отбеляза Алекс и попита. – Редно ли е в такъв случай да ти се закълна или нещо подобно?

– Не! – отвърна Кейл след кратко колебание. – Аз нямам ранг на суа! – допусна в гласа му да прозвучи повече горчивина, отколкото желаше. – И вероятно никога няма да го получа, не и тук... Но бих желал, ако действително разбираш отговорността, която МОЯТА клетва ти прехвърля, да се представиш като достоен избранник!

– Ще се опитам! – Дейвис кимна. – Каж ми нещо повече за сая! В училище не ме допускаха до тези часове, защото съм теранин... а кроу-прислужникът ни беше, хм, доста лаконичен по въпроса!

– Все пак те е научил на нещо!

– Не той! Татко! Той, във, беше изучавал сая от... културен интерес? Не, интерес към културата и цивилизацията на кроу. И ми обясни някои неща. За ритуалите, за хай-сая и за... мечовете също. Но...

– Този меч, – унесено каза Кейл, – е принадлежал на истински японски самурай и е изкован през дванадесети век от Земната ера. По-късно първият Барх го взема със себе си като стенно украшение и го пренася до Тиламин...

Бе изучавал историята на Меча на Честта още откакто бе в състояние да повтаря това, което баща му му разказва. Бе прочел хрониките на Барх, бе се учил да рецитира наизуст същата тази история като мантра на сая... и не бе споменавал за нея през изминалите месеци просто защото нямаше пред кого. Сега най-сетне си бе намерил слушател и думите се лееха от устата му като неспирен поток. Когато наближи поколението на баща си усети буца да засяда в гърлото му. Разплака се, щом стигна до „...и Смоу Барх получил този меч в деня на...“ – за пръв път от смъртта на баща си плачеше. Сълзите му бяха както за обичните изгубени родители, така и за мъчително потъпканата чест на рода Барх. А Алекс го придърпа към себе си и го прегърна – жест на съчувствие и споделяне, който сая може би не одобряваше, но от който Кейл се почувства по-добре.

Такома със сериозно изражение огледа двамата бивши арестанти.

– Добре разбирате, че тормозът над кадет Дейвис сигурно ще продължи, нали? – каза сухо.

– Да, сър! – Кейл кимна. – Другите от ротата няма да посмеят, но лейтенант Бутра и преподавателите... И останалите в школата...

– Трябва да се влиза в изпитанията с чест! – отбеляза Алекс с горчивина. – Не се притеснявайте, сър, ще се оправя някак си!

Такома се замисли за момент, преди да заключи:

– В такъв случай, вървете! Бих искал да те преместя при Барх, Дейвис, най-вече за личната ти безопасност, но... Правилникът и лейт не ми позволяват да го направя!

– Малцина кроу са като Вас, сър! – Алекс му се усмихна от вратата. – Не се притеснявайте, наистина ще се оправя!

– Сър? – Кейл също тръгна да излиза, но спря, осенен от нова идея. – Нали след карцер на кадетите под дванадесетгодишна възраст им се полага половин ден градски отпуск?

– В същата седмица, в която е приключил арестът им! – кимна Такома. – Заради психическото им здраве и...

– Можем ли да ползваме отпуска сега?

– Веднага след... – сержантът изсумтя. – Кадет, непрекъснато ме изненадваш! Не виждам защо да не може, но...

– В такъв случай ще ни попълните ли пропуски?

Военната Школа на Тууруст бе разположена между Центъра и индустриалния квартал на Т'рурст, най-големият град на планетата. Кейл бе излизал пет пъти в отпуска до сега и горе-долу бе опознал селището. Не, че имаше какво толкова да му се опознава. Като всяка една от изникналите набързо колонии на кроу, и тази бе построена с геометрична точност и по стандартен архитектурен план, обогатяван допълнително от въображението на местните заселници. Градът бе ориентиран на югоизток-северозапад, пресечен от край до край от широк булевард, на който се намираха както главните административни здания, така и повечето магазини и развлекателните заведения. В страничните пресечки южно от Центъра се ширеха жилищни блокове, а на север – промишлените комплекси. Общо-взето, достатъчно бе човек да повърви двадесетина минути пеша, за да стигне до която и цел да си е поставил. Но поне по мнението на Кейл, обобщеният архитектурен план, на който се базираха Т'рурст и поне десетина хиляди други градчета навсякъде из Съюза, създаваше като резултат не само удобно, но и привлекателно място за живеене.

От портала на Школата поеха към Центъра.

– Не мисля, че друг път ти се е случвало да излизаш сам? – предположи Кейл.

– О, не! – Алекс поклати глава. – Нашият кроу-прислужник винаги идваше с мен, най-често ме возеха с кола... На Хавеланж никога не е било безопасно за един теранин да скита ей-тъй по улиците!

– Тук униформата те защитава надеждно! Поне от цивилното население... не че ще те разпознаят като теранин! Ела, насам!

Прекосиха няколко тихи, сенчести улички и излязоха на булеварда.

Човек трудно би могъл да предположи, че градът е само на двадесетина или максимум тридесет години – в начина, по който бяха оформени фасадите на магазинчетата, в подредбата на дърветата по тротоара, дори във фините неравности на всяка една плочка по земята имаше нещо, подсказващо умиротворение, могъщество и древност. Патината на времето – или по-скоро мъдростта на сая – и тук бе сложила своя отпечатък.

– Не си опитвал вуу-гуа? – предположи Кейл.

– Какво е това?

– Типично за този район на Съюза ястие... – той поведе Алекс между изящните дървени масички пред ресторантчето и почука на стъклото на гишето.

Младо момиче им отвори и попита със сладък глас:

– Какво ще обичате, момчета?

– Две вуу. С всичко. Както си му е редът! – Кейл постави на плота пред нея една банкнота. Имаше съвсем малко пари, нищожен остатък от мизерната му стипендия и щеше да е по-разумно да ги прибави към спестяванията си за ново точило, но...

Момичето изчезна в кухнята и се върна след минута с две горещи вуу-гуа.

– Хамбургери! – с разочарование в гласа проточи Алекс.

– Моля? – продавачката трепна при споменаването на непознатата дума.

– Той идва от Хавеланж! – побърза да се намеси Кейл. – Така им викат там... теранска заемка!

– Хавеланж! – тя кимна с неодобрение, сякаш самото споменаване на отдалечената планета, която се намираще буквално в подстъпите на Земната Федерация, бе достатъчно обяснение за дивашката думичка.

Издыха своите вуу-гуа под сянката на клонестото дърво зад ъгъла. Приликата с хамбургер, откри Алекс, се изчерпваше само с това, че

пълнежът на гуа бе поставен в плоска питка от хрупкаво тесто. Кейл се изхитряваше да отхапва от нея без да се окапе, но това си бе цяло изкуство – тестото се трошеше на фини парченца, разнообразните пълнки, насложени на тънки пластове една върху друга имаха склонността да ти изтичат изпод пръстите... и беше дяволски вкусно. Изпоцапан до ушите, но с пълен стомах и изпаднал в извънредно благодушно настроение, Алекс отбеляза:

– Това е най-страхотното нещо, което въобще съм ял!

– Ако ще ти показвам сая-кроу, трябва първо да разбереш кроу, а за да ги изучиш трябва да започнеш от самото начало! – Кейл се засмя. – Нали разбираш, ТОВА са кроу! – той махна с ръка, обхващайки с небрежен жест сенчестата уличка, пейчицата, сложена под дървото от някой доброжелателен гражданин, бръмчащите по булеварда 'мобици, магазинчетата, целия град...

Алекс съсредоточено кимна.

– Това е сая! – добави Кейл. – Планът, по който Т'рурст е строен, е еднакъв с този на Хав'анж, на Уот'нъб и на безкрайно множество други... Но кроу са направили града да не прилича на нито един от събратята си, като същевременно е... – той спря в мъчително колебание да открие подходящата дума. – О, не знам, перфектен не е нещото, което искам да кажа! Всеки детайл е премислен щателно и... Не знам! – тръсна глава. – Но ако се вгледаш, ако се оставиш сая да те носи, просто го усещаш! Татко казваше, че японците имали неща като чайна церемония, икебана, японски градини... Разбираш ли, да превърнеш такова елементарно нещо като варенето и сервирането на чай в събитие с безкрайно дълбок смисъл! Да подредиш шепка камъчета в керамичен поднос така, че случаен наблюдател да може да ги съзерцава с часове, осъзнавайки... О, наистина не знам! Осъзнавайки сая, само че те не са имали сая тогава.

– С школата не е така! – възрази Алекс.

– Школата е частен случай. Но дори и тя изразява сая в друг аспект... Или поне би трябвало! – Кейл сви рамене. – В крайна сметка, и в Япония е имало нисши класи! Ела, филмът след малко ще започне!

Алекс понечи да му зададе някакъв въпрос, но се отказа.

Холокиното (по типично терански маниер, ако ставаше дума за това) бе украсено с претенциозни примигващи реклами. Но малкото, драпирано в тъмнозелено фоайе, почтителната разпоредителка и салонът с простички, удобни кресла навяха същото усещане за умиротворение и стаена мощ, както и целият град.

– Хай сая... – замислено промърмори Дейвис, докато се настаняваха.

По това време на следобеда почти нямаше зрители и той заподозря, че Кейл ненапразно го е довел тук точно сега – можеше спокойно да преглътне притесненията си и да се остави филмът да го погълне.

Бе гледал доста холовизионни предавания на кроу на Хавеланж – нямаше какво друго да се гледа. Бе се опитал да чете и книгите им... но по онова време не бе имал откъде да започне. Сега, след трите дни в карцера и урока, който приятелят му току-що му бе предал, можеше да погледне под различен ъгъл „Мечът на честта“, както се наричаше филма.

Кроу избягваха присъщите за теранското кино ефекти, с които би била нагъчкана дори тази историческа сага. Нямаше също кой знае какви масови сцени, участваха само десетина актьори, сцената бе камерна и действието – дори малко мудно. Както и всичко останало, което Алекс бе гледал на Хавеланж, тук също се разчиташе на скрит емоционален и мисловен подтекст. Само че сега той бе по-близо до разбирането на този подтекст от преди...

Историята бе простичка. Разказваше се за първите години след колонизирането на някаква планета, когато кроу все още не се бяха самоосъзнали като единна раса и отделните колонии воюваха една с друга. Махуд, син на ата-станджа на една от колонииите на планетата, бе изпратен на геолошко проучване в близките планини и попадна в плен на бандитска групировка. Бе затворен в мрачна пещера заедно с още един младеж, заловен от „другата страна на планината“. Оказа се, че Китуат е бан-суа на съседния град, с който хората на Махуд враждуват. Омраза бе това, което ги ръководеше в началото – но и двамата бяха твърде тежко ранени и слаби, за да могат да се бият и един с друг... Пък и, доколкото разбра от разговорите им Алекс, дългът да предупредят градовете си за бандитското укрепление, бе по-силен от омразата... Сая! Така че те се заеха да си помогнат един на друг и заедно нападнаха пазачите си...

Теранците биха превърнали пътя им из лабиринта от пещери в страхотно екшън-приключение. Кроу бяха избрали друг подход – много по-прост начин да предадат опасностите, напрежението и всичко останало, съпътстващо прехода през непознатите подземия. Филмът бе концентриран по-скоро върху по-спокойни на пръв поглед сцени: двамата се нагласяят за сън след като са си поделили оскъдната храна, а на заден план се вижда огромният, неясен труп на някакъв звяр; те

наблюдават от една площадка последните падащи камъни на чудовищно срутване, което явно им бе пресекло пътя...

Във всеки случай Махуд и Китуат напуснаха пещерите, разделиха се на склона на планината и всеки от тях пое към своя град.

След завръщането си, Махуд предаде всички сведения на баща си, бе организирана голяма военна кампания и колонистите нападнаха бандитското свърталище. Оказа се, че и хората на Китуат са предприели атака по същото време. Типично за кроу (както поясни по-късно Кейл), след като се срещнаха в пещерите, двете армии влязоха в бой една с друга... Колонията на Махуд победи, ата-станджа на противниците им церемониално счупи меч си пред бащата на Махуд и се хвърли в една пропаст, а тежко ранените пленници бяха отведени в града за разпит и публична екзекуция...

Махуд, като бан-станджа на колонията, получи задължението да се занимава с пленниците. Между тях откри Китуат – и точно в това бе развръзката на филма.

Китуат умираше – бе очевидно, ако се съди по ужасната рана в коrema му. Въпреки това Махуд се яви пред баща си и останалите станджа и суа от Съвета, за да заяви, че не е в състояние да изпълни дадените му заповеди и да убие Китуат собственооръчно.

– Въпрос на чест! – бе краткото му обяснение.

Кейл коментира това така:

– Сая-дългът му е да се подчинява безпрекословно... и това е много повече, отколкото проста заповед. Но Китуат е... нека го наречем негов кръвен брат, макар да не са преминали през подобна церемония. И пак сая задължава Махуд да го защитава до последния си дъх. Така че той не е в състояние нито да го екзекутира, нито пък да се откаже от дълга си на бан. Съветът също не може да оттегли дадената му вече отговорност и... признавам си, че сигурно ти звучи малко налудничаво!

– Защо просто не го изчакат да умре? – полюбопитства Алекс.

– Тераните сигурно биха направили така! – Кейл сви рамене. – Но ние сме кроу!

И тъй като противоречието бе твърде дълбоко и неразрешимо, Махуд помоли за разрешение и си направи хакакири пред членовете на съвета. Той и Китуат бяха погребани в общ гроб, с всички почести.

Филмът завършваше със сцена, в която бащата на Махуд стои на колене пред надгробната им плоча, гледа небето и казва:

– Загубих единствения си син и своето бъдеще... Но се гордея с теб, момчето ми! Хай-сая!

В плочата бе вграден мечът, с който Махуд бе извършил харакирито.

– Това е истинска история! – добави Кейл, докато вървяха по улицата към Школата. – Много популярна легенда от началото на колонизацията... Планетата сега се нарича Меч на Честта!

Алекс кимна замислено.

Два месеца по-късно лейтенант Бутра ги събра отново на плаца в един ранен следобед.

– Получихме ново попълнение – каза с натежал от злъч глас. – Очевидно някой станджа там горе е решил, че, след като вече имаме терански червей сред нас, той е все още жив и се обучава добре, бихме могли да се справим с още няколко от същата порода. Преди един час пристигна кораб с ново попълнение кадети...

Алекс се втренчи притеснено в десетината деца, които офицерите извеждаха на плаца. Лесно можеше да разпознае „червеите“ – и тримата носеха следи от побой; единият все още беше облечен в окъсана военна униформа без нашивки.

– Тераните са разпределени в ротата на сержант Такома – продължаваше монотонно Бутра. – От днес нататък те ще се обучават за камикадзе като всички вас и наш дълг е да ги превърнем в достойни пилоти, които да...

Такома строи тримата встрани от ротата и, когато Бутра най-сетне приключи с речите си, нареди:

– Кадет Барх, кадет Дейвис, отведете новите кадети в склада и им подберете необходимото снаряжение. Назначavam ви пряко отговорни за новото попълнение; погрижете се да ги запознаете с реда тук... и внимавайте да не им се случи нещо лошо. По изключение, кадет Барх, – той повиши глас за да го чуят и останалите от ротата, които бяха започнали да роптаят тихо, – ви се позволява да използвате сила и оръжие в защита на кадетите.

– Благодаря, сър! – обади се момчето във военна униформа.

– Свободни сте!

Алекс сковано пристъпи към тераните. Изгаряше от любопитство да научи къде са били заловени, какво става на фронта, какви новини има от Земята. Вместо това каза простичко:

– Хайде, момчета. Вредно е за здравето да стоим тук. Аз съм Алекс, това е Кейл.

Кейл Барх кимна студено. Стискаше здраво дръжката на меча си.

– Вайклид – представи се онзи с униформата и също му кимна официално. – Суа.

– Терънс – промърмори дребничкото момченце със засъхнала кръв по горната устна.

– Никлас – съобщи третият. – Наистина ли ще ни учат за камика-дзе? Нас?

– Да, но първо ни промиват мозъците! – Алекс се усмихна. – Хайде. Трябва да се изкъпете, да ви превържат и, разбира се, да ви намерим дрехи. Къде ви хванаха?

Вайклид огледа спътниците си и, докато се насочваха към снабдителния корпус, взе думата:

– Бяхме на евакуационен крайцер. Нападнаха го. Адмиралът ни изстреля в спасителни капсули – ние тримата, заедно с, въ, родителите ни и още няколко деца бяхме в една от тях. Плениха ни. За щастие кроу имат достатъчно чест да не обстрелват спасителни капсули.

– Честта е най-важното за кроу! – Изръмжа Кейл.

– Не се засягай! – Вайклид извинително разпери ръце. – Прекарал съм твърде малко време на планети на кроу, суа – той натърти на любезното обръщение – и знам прекалено малко за сая, за да мога да съдя за истината. За мен... за нас... ще бъде чест да изучим поне от части Кодекса.

Кейл поклати глава:

– Кодексът не може да бъде изучен отчасти. Той трябва да бъде разбран.

– Ще направя всичко, което е по силите ми! – кимна Вайклид.

Алекс го погледна любопитно:

– Откъде си?

Момчето се поколеба само за миг:

– Родителите ми бяха агрономи. Дойдохме миналата година, като част от програмата за допълнително тераформиране. А ти защо си тук?

Лъжеше много добре, реши Алекс.

Туурурст бе твърде дълбоко в тила на кроу, за да може да усети с пълна сила войната. И може би точно за това мълниеносното нападение на теранските крайцери предизвика по-скоро паника, отколкото съпротива. При все сая.

Всичко се случи за броени часове. Школата бе вдигната по тревога

посред нощ. Електричеството бе изключено и в Т'руurst не се виждаше нито една светлинка. Единствено сирените виеха с яростна монотонност. Стояха на плаца – едва различими силуети в топлия летен мрак.

– ...обект на нападение! – повтори Бутра с тон, в който се смесваха равни дози гняв и безпомощно изумление. – Ротите... за строева служба...

Гласът му бе твърде слаб без микрофона и той бе застанал до най-големите, очевидно се опитваше да им изяснява стратегии за нападение. Какво биха могли да постигнат с няколкото жалки изстребителя, с които разполагаха, на Алекс така и не му стана ясно. Но все пак бе достатъчно близо да чуе, че седем терански крайцера, очевидно отцепила се от основния фронт бойна част, са в орбита около Тууруurst, предявили са ултиматум за снабдяване с провизии и са изпепелили едно от малките селища на източния континент за да докажат сериозните си намерения. Бутра се канеше да ги напада... но междувременно в седем сутринта товарните совалки на крайцерите щяха да кацнат на Централния площад за да получат стоката според ултиматума си.

– ...тежко въоръжени пехотинци... – продължаваше да се дере лейтенантът. – ...нападнем по време на обратния рейс... да останат по стаите си до второ нареждане...

– Няма да имаме друг шанс! – прошепна Вайклид. – Ако не се измъкнем сега, те ще ни...

Такома, който се разхождаше покрай редицата, му скръцна със зъби.

Кейл едва чуто въздъхна. Беше видял заповедта за ликвидация на тераните снощи на бюрото му и точно в момента се разкъсваше между сая-дългът си на кроу от една страна и сая-дългът към приятелите си от друга. Накрая промърмори:

– След половин час в моята стая... предай на останалите!

Събраха се и петимата, точно в уреченото време.

– Караулът се сменя в седем! – започна Кейл, когато Тери затвори вратата. – Бутра е определил изтеглянето на бойната си част към летището за около петнадесет минути преди това. Според разписанието трябва да са дежурни Такома и Брито... уверен съм, че ще отидат да зяпат излитането. Ще атакуваме вратата с учебни гранати. Знаете къде се намира Площадът и, ако имаме късмет, ще се доберем до там преди дори да са се усетили, че ни няма!

– Не е нужно да идваш с нас! – Алекс открито го погледна. – Не знам дори как биха те приели на совалките...

– Не мога да не дойда! – Кейл поклати глава. – Достатъчно е, че предавам сая като ви помагам, нали? Бихте могли да ми направите услугата да ме представите за син на теранка... от Тагратан, например. А покъсно ще се оправяме. Сая не би ви спряла да излъжете, мм?

Момчетата се спогледаха и кимнаха.

– Добре тогава! Сега бегом по стаите! В седем без петнадесет, с гранатите, на изхода!

Алекс остана при него.

– Предател на расата си... – каза. – Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

– Вече съм го направил! – Кейл сви рамене. – Фактът, че изобщо ви помагам... и освен това...

– Дошла е заповед, нали?

– Проницателен както винаги!

– Разбирам те! – Алекс сериозно кимна. – И съм ти благодарен, че... според сая в тази ситуация би трябвало да си вече мъртъв!

– Да! – Кейл нервно докосна дръжката на меча. – Обмислях и такъв вариант... само че по този начин не бих могъл да спася твоя живот, мой кръвни братко! Пък и, както сая промени теб, така и теранската ти философия промени мен... Не мога да стоя бездействен и да си направя характери само защото се получава противоречие между верността ми към расата и към приятелите!

– Все едно си правиш характери, щом идваш с нас!

– О, не е същото! Знам, че ще ми бъде невероятно трудно във Федерацията! Може би дори ще изгубя вкуса си към живота... въпрос на сая. Отхвърлен от своите, веднъж защото съм избрал страната на Тера и втори път защото съм нарушил сая, презиран от тераните, защото не съм теранец И заради сая... Но точно сега това няма значение! Вие, тераните, – той нарочно подчерта разликата, – имате прекрасния навик рядко да мислите за бъдещето. Сегашният момент винаги е по-важен за вас!

Алекс кимна, макар точно от наблягането върху тази граница в устата му да загорча.

В седем без петнадесет бяха в актовата зала до входа. Двете роти на завършващите школата преминаха покрай тях в строй и се насочиха към летището.

– Нима Бутра не осъзнава, че нищо не са в състояние да постигнат? – попита тихо Вайклид.

– Не могат да направят кой знае какво, не и с тридесетина учебни изтребителя, бракувани от военните... – съгласи се Алекс. – Но те са

длъжни да опитат!

– Добре де, – възрази Терънс, – в крайна сметка нашите искат само малко храна и вода... и ще ги оставят на мира! Нито ще разрушат планетата, нито биха могли да я окупират, някоя кроу-бойна част ще дотваса след броени часове!

– Всеки един терански свят, – подчерта Алекс, – не би предприел нищо срещу нашествениците при тези условия, вярно е. Но тук сме при кроу!

– Хай-сая! – подигравателно изсумтя Ник.

Щом пилотите се отдалечиха достатъчно, Кейл даде знак. Петимата се втурнаха напред с гранатите в ръце... и вместо върху двама пазачи на портата, връхлетяха върху цяла дузина. Бутра се бе оказал по-умен (или може би Такома?), отколкото очакваха.

Кейл се възхити на хладнокръвието на приятелите си. Вероятно в дните веднага след пристигането им, те щяха да реагират по съвсем друг, теранско-непредсказуем начин. Сега обаче хвърлиха гранатите по план и продължиха да тичат напред през облаците смрадлив дим.

– Копеле проклето! – чу се викът на Ник.

След това излязоха от димната завеса и се понесоха с пълна скорост по улицата към Центъра.

Вайклид – сух и гъвкав като змия – бързо набра преднина. Терънс бе почти рамо до рамо с него и Кейл вложи всичките си умения за да не изостане. Дробовите му се разкъсваха за въздух – но бе твърдо убеден, че по петите му се носят поне двама-трима от пазачите... а те все пак бяха въоръжени. Макар и само с невронни камшици в най-лошия случай.

Завиха стремително и се измъкнаха на главния булевард. Площадът бе на една ръка разстояние, совалките вече кацаха. Вайклид задъхан спря до ресторантчето за вуу.

– Сега вече не могат да ни хванат! – изръмжа със задоволство.

– Пехотинците... Совалките товарят вече... – Терънс се облегна на стената. – По дяволите, чувствам се като...

Кейл се огледа. Ник тъкмо пристигаше.

– Къде е Алекс?

Момчетата като един обърнаха глави. Откъм пресечката се чува викове.

– По дяволите! – Кейл несъзнателно използва теранската ругатня.

Изтичаха до ъгъла, само за да видят Такома, Брито и Стуан, които се опитваха да удържат яростно съпротивляващият се Алекс. Към

тримата сержанти на бегом се приближаваха и останалите пазачи.

Кейл измъкна меча си.

– Остави го! – Вайклид го стисна за рамото. – Нямаме време да се разправяме с...

Наистина нямаха време. Совалките щяха да останат на площада не повече от няколко минути – колкото пехотинците да нахвърлят вътре пакетите с провизии, нито секунда повече от минимално необходимото време.

– Хайде! – нетърпеливо подвикна Терънс.

Кейл яростно се отърси и се втурна напред. Изрева:

– Хай сая!

Такома и Брито изненадано вдигнаха глави.

– И ти ли? – изсъска Стуан.

Кейл връхлетя върху него с меча си и му отсече ръката с мощен удар.

Такома инстинктивно пусна Алекс и сграбчи камшика си.

Момчето това и чакаше. Ритна Брито в слабините и се отскубна. Останалите пазачи бяха само на стотина метра от тях.

Кейл стрелна с поглед Алекс, преглътна и изръмжа:

– Изчезвай!

– Но...

– Изчезвай, казах! Ще се оправя!

Такома замахна с камшика и Кейл мълниеносно го удари с меча през коленете. Сержантът падна.

– Аз... – опита се да възрази Алекс.

– Изчезвай! – изкрещя Кейл вбесено.

За щастие, Вайклид бе дошъл, хвана приятеля му за ръката и го по-мъкна към ъгъла.

Кейл въздъхна удовлетворено, завъртя бавно меча и приклепна в традиционната бойна поза на Предизвикателството.

– Хай сая! – прошепна, преди пазачите да го връхлетят.

Капитан Дейвис замълча за момент, после отрони с отслабнал и странно изтънял глас:

– Не го видях повече... Вайклид ме натика в совалката, излетяхме, тераните приеха боя с изстребителите и ги направиха на каша, но една совалка беше загубена, също и един от крайцерите, суматохата беше страшна, нас ни настаниха в един трюм... после се върнахме в

редовната бойна част, от която крайцерите се бяха отцепили... заведоха ни на Зад Хълмовете... Постъпих в Армейския корпус... обучавах се за пилот... И ето ме тук! – след секунда добави. – Сър! – сякаш изведнъж се бе сетил къде всъщност се намира и се бе изстръгнал от вледеняващия транс на спомените си.

Адмирал Хамърсмит измери с поглед своя подчинен. Дейвис седеше в креслото изтощен до крайност – и с изражение на непокорно неподчинение върху гладко избръснатото си лице.

– Кейл Барх... – адмиралът изсумтя. – Това не беше ли името на пленения камикадзе?

– Да, сър!

– И ти не можеш да го разстреляш, защото някога си ти е помогнал да се измъкнеш от Туурурст, така ли?

– Да, сър!

Хамърсмит уморено поклати глава:

– Знаеш ли, че японците са загубили войната?

– Моля, сър?

– Загубили са войната, казвам. Втората световна, мисля, че беше. И вероятно точно заради техния проклет самурайски кодекс на честта!

Дейвис не каза нищо.

– Това очевидно е въпросният меч на камикадзето? – адмиралът с неприязън погледна древното оръжие.

– Да, сър. Тъй като е военнопленник... и защото ми е кръвен брат...

– Знаеш ли какво, Дейвис, ти си глупак!

– Сър?

– Сега вече съм напълно уверен, че ще спечелим войната... и че кроу ще я загубят безславно. Ще ти кажа и защо. Ти си спазил сая, такава, каквата я разбираш, когато си отказал да изпълниш моята заповед за разстрел на военнопленника и си се явил в кабинета ми. Знаел си последствията от това свое действие, както аз знам за какво ще ме помолиш след малко...

– Сър?

– Напълно съзнателно ти си действал според сая в условията на противоречие, което е твърде дълбоко за да бъде разрешено по начин, който да удовлетвори същата тази сая! – адмиралът кисело се усмихна.

– Разбираш го, нали?

Дейвис кимна.

– Много добре! В ситуация като тази, лично аз бих нарушил Устава и бих изпратил приятеля си с някоя спасителна капсула или дори с катер

– да се спасява както може. Това е теранският начин да действие... само че ти си твърде много кроу в съзнанието си, за да се сетиш за такава възможност. Ако го беше направил, пак щеше да бъдеш разстрелян, само че щеше да си му спасил живота. А сега този кроу ще бъде екзекутиран, независимо от усилията ти...

– С ваше разрешение, сър! – Дейвис рязко измъкна меча.

– Я стига глупости! – скастри го Хамърсмит. – Не ти разрешавам! Точно в момента Барх се намира на борда на един катер и, надявам се, ще има достатъчно ум в главата да разкаже на началниците си някоя смислена история, когато се добере до своя флот!

Дейвис зяпна.

– Вайклид не беше истинското ми име! – поясни адмиралът. – Смяташ ли, че кроу щяха да ми дадат и минимален шанс за измъкване, ако им бях съобщил, че съм Лорънс Хамърсмит, син на главнокомандващия земната армия Нейтън Хамърсмит?

– Но...

– Сега ми предай този меч и се връщай на кораба си! И ако някой път пак ти се прииска да спазиш сая, спомни си, че японците са загубили войната. Ясен ли бях?

Капитан Дейвис се изправи, козирува и излезе от кабинета. Видимо трепереше.

Хамърсмит вдигна меча от бюрото си, прокара ръка по изтърканата от употреба костена дръжка и въздъхна. Навярно никога нямаше да може да върне на собственика му този меч на честта, но пък, кой знае...

– Ще спечелим войната... – промърмори. – Теранският начин е по-добър... – и се загледа в обсипаната със звезди чернота отвъд илюминатора.

Изпитваше остро съжаление за Дейвис – може би капитанът щеше да преодолее шока, а може би не. Тъй или иначе, бе твърде дълбоко повлиян от сая, за да бъде действително полезен на Земята като стратег. Имаше надежда обаче – надежда за кроу. Защото както Кейл бе повлиял на Алекс, така и Алекс му бе повлиял. И щом един кроу можеше два пъти да предприеме действия, противоречащи на сая, то всички кроу рано или късно щяха да се променят. В крайна сметка Япония бе постигнала невероятни успехи СЛЕД като бе загубила войната.

Хамърсмит продължи да зяпа илюминатора. Вместо звездите обаче виждаше цяла орда въбесени военни – и един млад кроу, вдигнал заплашително меча си срещу тях... В сая-предизвикателство. Но типично по терански начин.

КРАЙ

© Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/216>]